

Libris

Respect pentru oameni și cărți

„SCIENCE BOB“ PFLUGFELDER este profesor la o școală generală din Newton, Massachusetts. Pasionat de științe încă de la vârsta de 6 ani, se implică activ în promovarea științelor prin numeroase proiecte (conferințe, workshop-uri, apariții televizate). Experimentele sale au apărut în reviste precum *People*, *Popular Science*, *Disney's Family Fun* sau *WIRED*.

STEVE HOCKENSMITH este jurnalist și autor de succes. Cărțile sale sunt bestselleruri *New York Times* și a scris în publicații precum *Hollywood Reporter*, *Chicago Tribune* sau *Newsday*. Trăiește în San Francisco alături de soția perfectă, fiica perfectă, fiul perfect și un câine ușor imperfect.

NICK ȘI TESLA

în LABORATORUL DE ÎNALTĂ TENSIUNE

Un roman cu

ELECTROMAGNEȚI, ALARME PENTRU HOȚI ȘI ALTE DISPOZITIVE PE CARE LE PUTEȚI CONSTRUI ȘI VOI

nemi
citești. crești. explorezi.

de „SCIENCE BOB“
PFLUGFELDER
și STEVE HOCKENSMITH

Ilustrații de
SCOTT GARRETT

Traducere din limba engleză
MIHAELA BURUIANĂ

CAPITOLUL

1

Cineva se urcă în taxiul lui Joe Devlin, așa că acesta lăasă ziarul din mână, privi în oglinda retrovizoare și se pregăti să întrebe „Încotro?“, însă îngheță.

În spatele lui stăteau așezați un băiat și o fată cu expresii triste, serioase. Păreau să aibă unsprezece sau doisprezece ani.

Nu se vedea niciun adult.

Doi puști care se urcau singuri într-un taxi, în fața Aeroportului Internațional San Francisco?

Nu-i a bună, îl avertiză instinctul.

Băiatul privi în jos spre o scrisoare pe care o ținea în mâini.

– Chesterfield Avenue 513, spuse el.

Joe putea auzi cum foșnea hârtia în timp ce vorbea. Băiatului îi tremurau mâinile.

– În Half Moon Bay, spuse fata cu o voce fermă, hotărâtă. E aproape, nu-i așa?

Joe se întoarse și-și miji ochii la potențialii lui pasageri. Erau îmbrăcați ca orice alți copii – tricouri, blugi, teniși – și totuși păreau abătuți și serioși într-un mod care nu se potrivea cu vârsta lor. Tot ce aveau cu ei erau scrisoarea, două valize negre, mici, și câte o carte de fiecare. Băiatul ținea ceva numit *O scurtă istorie a timpului*. Fata avea *Teoria roboticii aplicate: cinematică, dinamică și control*.

– Nu fugiți de acasă, nu-i așa? spuse Joe. Unde sunt părinții voștri?

– Nu, nu suntem fugari, zise fata. Părinții noștri sunt... ăăă...

– Sunt în Uzbekistan, spuse băiatul.

Joe clipi.

– Uzbekistan? Întrebă el.

Băiatul încuviință.

– Se uită cum cresc boabele de soia.

– Ei, zise fata, e un pic mai complicat de atât.

– Aham, spuse Joe. Mmmmbineeee.

– Am fost trimiși să locuim cu unchiul nostru pe durata verii, completă băiatul. Trebuia să ne aștepte aici, dar nu a venit.

Joe se uită îndelung la copii, încercând să se hotărască dacă să-i creadă sau nu. Chiar și dacă îi credea, tot păreau să aducă necazuri. Iar lui Joe nu-i plăceau necazurile.

Fata își îndesă o mână în buzunarul blugilor și scoase un mănunchi de bancnote mototolite.

– Avem nouăzeci și trei de dolari, spuse ea.

Băiatul își băgă și el mâna în buzunar.

– Și cincizeci și opt de cenți. Ajunge, nu?

– Absolut, răspunse Joe.

Se întoarse și porni motorul. Dădu drumul și la taximetru.

Lui Joe nu-i plăceau necazurile, dar îi plăceau banii.

Din când în când, Joe se uita pe furiș la puști, în oglinda retrovizoare. Fata privea pe geam dealurile din California de Nord, care alunecau pe lângă ei în goana mașinii. Băiatul se juca cu un pandantiv din argint pe care îl purta la gât, pe un lăncișor. Avea formă de stea.

– Încetează, îi zise fata când observă ce făcea frațele ei. Poate-l strici.

– Ce să stric? Nici nu mi-am dat seama încă ce e.

– E o bijuterie, atât. O amintire de la mami și tati.

– De când ne lasă mami și tati amintiri?

Fata ridică din umeri.

Băiatul începu să tragă din nou de pandantiv.

– Oricum, mormăi el, eu nu port bijuterii.

Fata se întoarse să privească iar pe geam.

Totuși, după o vreme, scoase un pandantiv identic, care-i atârna de gât, și începu să se joace cu el fără să-și dea seama.

Joe observă un SUV mare și negru aflat la mai puțin de douăzeci de metri în urma lor, care îi urmărea de câțiva kilometri. Probabil era doar o coincidență că avusese același drum cu ei de la aeroport până pe autostrada South 101 și apoi pe West 92. Pe de altă parte,

dacă Necazurile mergeau cu mașina, n-ar fi avut un SUV mare și negru?

Joe accelerează un pic.

Joe făcea drumul sinuos către Half Moon Bay cel puțin o dată pe săptămână. Deși era un oraș foarte mic, era perfect plasat – cuibărit pe coastă, la marginea unei fâșii lungi de pădure bogată și deluroasă – și își dezvoltase o industrie sănătoasă a turismului. Orașelul în sine era liniștit, de modă veche și drăguț. Era și plictisitor, dar turiștilor nu părea să le pese.

Chesterfield Avenue nr. 513 se afla într-un cartier simpatic, nu departe de ocean. Casa, însă, arăta un pic cam dărăpănată. Varul de pe pereți era mai decolorat, aleea mai crăpată, curtea mai plină de buruieni decât la oricare dintre vecini. Până și cutia poștală era lovită și decojită într-o parte.

În timp ce taxiul lui Joe încetini și opri în fața casei, văzură o mașină de tuns iarba ce se învârtea de colo colo prin curte. Capătul funiei era înfășurat în jurul unui stâlp, într-o bobină. În timp ce mașina de tuns iarba se mișca, funia se desfășura încet, permițându-i să facă cercuri din ce în ce mai mari. Era o mașină care tundea iarba singură.

– Ce tare! spuse fata.

– Ah! zise băiatul.

Arată spre stâlp. Cu cât mașina de tuns iarba trăgea mai tare de el, cu atât mai mult stâlpul se înclina într-o parte.

– Of! zise fata.

Stâlpul se încovoie, apoi se prăbuși cu totul, iar mașina de tuns iarba ieși cu un hureit de pe traiectorie, până într-o curte învecinată. Strivi câteva rânduri de flori atent îngrijite, după care se rostogoli peste un pitic de grădină, în care se agăță, apoi, cu un scârțâit, un poc și un puf de fum negru, izbucni în flăcări.

– Ei, măcar ideea era bună, spuse fata.

– Șaizeci și cinci de dolari, anunță Joe.

Fata numără banii.

– Și trebuie să dăm și bacșiș, nu? întrebă băiatul.

– Nu vă faceți griji pentru asta, spuse Joe.

Conștiința țipa la el să nu abandoneze doi copii în fața unei case părăginite, cu o mașină de tuns iarba ce tocmai explodase. Trebuia să plece repede de acolo, altfel chiar era posibil s-o asculte.

Aruncă o privire furișă spre copii în oglinda retrovizoare în timp ce accelera. Îngenuncheaseră lângă stâlpul căzut și acum examinau sfoara. Arătau de parcă voiau să pună stâlpul la loc, să găsească altă mașină de tuns iarba și să încerce din nou.

CAPITOLUL

7

- M-am mai gândit, zise Tesla când văzu că fratele său se mișcă.

Nick clipi. Camera era scăldată într-o lumină gri. Cafetiera bolbo-rosea în timp ce apa fierbinte și limpede era filtrată în cană.

Era dimineață.

- Tu mereu te gândești, cârâi Nick.

- M-am mai gândit la fata aia pe care ai văzut-o.

- Mda?

Atât era în stare Nick să spună înainte de prima cană de apă aburindă.

- Mda, zise Tesla. Mă gândeam cum să-mi caut pandantivul și m-am blocat la fata asta.

Nick își aminti visele pe care le avusese în noaptea aceea. „Știu cum e“, era să zică el, dar se opri chiar la timp. Sora lui avea să-l tot bată la cap dacă ar fi zis așa ceva.

- Mda? zise el din nou.

- Mda. Chiar ai văzut-o, nu-i așa? Nu a fost o glumă proastă sau un nor reflectat în geam?

- Nu! Chiar am văzut-o!

- Bine, bine! Dar e un pic ciudat, nu ți se pare? De exemplu, de ce e un copil acolo în timp ce casa este renovată? Și de ce s-ar obosi să scrie „Pleacă“? Dacă chiar voia să pleci din cine știe ce motiv, ar fi putut să-i spună tipului ăla nesuferit de la renovări despre tine. Sau ar fi putut pur și simplu să te ignore și să te lase să ajungi mâncare pentru câini. Dar ea ți-a scris un mesaj.

Nick încuviință din cap gânditor.

- Ai dreptate. Nu are logică. Și când m-am uitat la ea... nu știu, chiar și de la distanță, ceva nu mi s-a părut în regulă. Nu era cum trebuie. Părea foarte nefericită.

- Hmm, zise Tesla.

- Mda, zise și Nick. Hmm.

- Cred că o să am o discuție cu fata aia când ne întoarcem după pandantiv.

- Cum o să faci asta?

– Am o idee. Din păcate vom avea nevoie de încă o pisică-robot.

– Așa mă gândeam și eu. Și am o idee cum s-o îmbunătățim.

– Super! Ne apucăm de treabă?

– Să începem cu începutul, zise Nick.

Își puse mâinile pe stomac, care bolborosea când se sculă.

– Sper din suflet că a mai rămas pizza.

Când Nick și Tesla coborâră, găsiră un bilet pe masa din sufragerie.

AM PLECAT DUPĂ PROVIZII!
MĂ ÎNTORC PÂNĂ LA PRÂNZ
CINĂ!
Unchiul N. PROBABIL!

Cutia de pizza era în frigider. Goală.

Nick și Tesla împărțiră niște biscuiți râncezi și o conservă antică de porc și fasole la micul dejun.

– Țsta este abuz asupra copiilor? întrebă Nick în timp ce mâncau.

– Va fi dacă și la cină trebuie să mâncăm la fel, zise Tesla.

Singura mâncare comestibilă pe care o mai găsiseră era o conservă de cremă de porumb.

– Măcar Unchiul Newt s-a dus la magazin, zise Nick.

– Mda. Dar dacă se întoarce cu încă douăzeci de conserve de cremă de porumb?

Nick se gândi la asta.

– Vrei să fugim? întrebă el.

– Încă nu, zise Tesla. Mai avem treburi pe aici.

Se îndreptă spre scările care duceau la laborator.

O oră mai târziu, Nick și Tesla erau pe drum spre vechea casă Landrigan. Tesla ducea în spate un rucsac roz pe care îl găsise în dulap în camera lor. Bănuia că îi fusese destinat ei, drept cadou de Crăciun sau de ziua ei cu câțiva ani în urmă, dat fiind că încă avea atașată eticheta cu prețul, iar pe spate un desen cu o pisicuță și cuvintele: NU SUNT EU CEA MAI DRĂGUȚĂ?

Așadar, exilul la mii de kilometri de casă pe durata verii avea și un avantaj: puteai să mergi pe stradă cu un rucsac de grădiniță, cu o pisicuță pe el, fără să-ți faci griji că te văd prietenii și râd de tine.

În timpul acesta, Nick ducea pisica-robot II, cunoscută și sub numele de veverița-robot. Era identică

„SCIENCE BOB“ PFLUGFELDER este profesor la o școală generală din Newton, Massachusetts. Pasionat de științe încă de la vârsta de 6 ani, se implică activ în promovarea științelor prin numeroase proiecte (conferințe, workshopuri, apariții televizate). Experimentele sale au apărut în reviste precum *People*, *Popular Science*, *Disney's Family Fun* sau *WIRED*.

STEVE HOCKENSMITH este jurnalist și autor de succes. Cărțile sale sunt bestselleruri *New York Times* și a scris în publicații precum *Hollywood Reporter*, *Chicago Tribune* sau *Newsday*. Trăiește în San Francisco alături de soția perfectă, fiica perfectă, fiul perfect și un câine ușor imperfect.

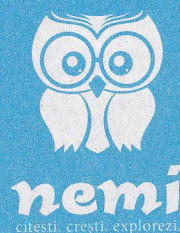
NICK ȘI TESLA

în RĂZBOI CU ROBO-ARMATA

O enigmă cu

**ROBOȚI PE SUSPENSII,
ROBOȚI PE PICIOARE
ȘI ALȚI ROBOȚI PE CARE ÎI PUTEȚI
CONSTRUI ȘI VOI!**

de „SCIENCE BOB“
PFLUGFELDER
și STEVE HOCKENSMITH

Ilustrații de
SCOTT GARRETT

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PFLUGFELDER, „SCIENCE BOB“

Nick și Tesla în război cu robo-armata /
„Science Bob“ Pflugfelder și Steve Hockensmith;
trad. din lb. engleză: Alexandra Florescu; il.: Scott Garrett. -
București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN 978-606-43-0072-0

I. Hockensmith, Steve
II. Florescu, Alexandra (trad.)
III. Garrett, Scott (il.)

821.111

„Science Bob“ Pflugfelder, Steve Hockensmith
NICK AND TESLA'S ROBOT ARMY RAMPAGE
Copyright © 2013 by Quirk Productions, Inc.
Designed by Doogie Horner.
Illustrations by Scott Garrett.
All rights reserved.
First published in English by Quirk Books,
Philadelphia, Pennsylvania.
This Book was negotiated through Livia Stoia,
Livia Stoia Agency.

© Nemira, 2017

Redactor: Irina CERCHIA
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Viorica DUMITRENCU

Tiparul executat de EUROBUSINESS TIPAR S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0072-0

PERICOL! PERICOL! PERICOL! PERICOL!

Proiectele cu instrucțiuni din această carte implică electricitate, explozii, substanțe toxice, instrumente ascuțite, recipiente sub presiune și alte elemente posibil periculoase. Înainte de a pune în practică un astfel de proiect, RUGAȚI UN ADULT SĂ CITEASCĂ INSTRUCȚIUNILE. Probabil veți avea oricum nevoie de ajutorul lui la una sau două dintre etape.

Deși noi considerăm aceste proiecte sigure și benefice pentru familie, în orice situație se pot produce accidente și nu vă putem garanta siguranța. AUTORII ȘI EDITORUL NU ÎȘI ASUMĂ NICIO RĂSPUNDERE PENTRU DAUNELE SAU ACCIDENTAREA CARE POT SURVENI ÎN URMA FOLOSIRII CORESPUNZĂTOARE SAU NECORESPUNZĂTOARE A INFORMAȚIILOR CUPRINSE ÎN ACEASTĂ CARTE. Rețineți: instrucțiunile din cartea de față nu pot înlocui o judecată sănătoasă și simțul realității.

CAPITOLUL

1

Nick se afla în laboratorul din subsol; făcea un vulcan din oțet și detergent de vase.

Și Tesla era în laboratorul din subsol; făcea o rachetă din oțet și bicarbonat de sodiu.

Unchiul Newt tot în laboratorul din subsol era; lucra la un aspirator care mergea pe îngrășământ, compus dintr-o suflantă de frunze și o pungă de banane putrezite.

Aspiratorul a fost cel care a explodat.

Din fericire, Bananaspiratorul model 8000 începuse să geamă și să se topească înainte să explodeze, dându-i unchiului Newt timp să ofteze:

– O, nu! Nu din nou!

Nick și Tesla știau ce însemna asta. Și-au lăsat pe masă paharele berzelius, tuburile de probă și cleștii, apoi au fugit spre scările șubrede. Aveau de alergat mult în zigzag, pentru că subsolul slab luminat era plin de computere vechi, unelte soioase, invenții abandonate (un skateboard cu motor de rachetă pe aici, o mașinărie cu gumă de mestecat și pești aurii pe dincolo), iar pereții erau ticsiți de invenții misterioase care vibrau și trepidau sau uneori făceau *ping*! Unele dintre mașinării erau carbonizate și absolut toate erau acoperite de funingine.

– Haide, unchiule Newt! a strigat Nick în timp ce el și sora lui grăbeau pasul.

Unchiul Newt era genul de persoană căruia trebuia să i se reamintească că era o idee bună să pleci atunci când un aspirator e pe cale să explodeze.

– Pur și simplu nu înțeleg, a spus el în timp ce se ridica neîncrezător de la masa de lucru dezordonată și o lua pe urma nepoților săi. De data asta am nimerit perfect amestecul de oxigen/gaz metan.

– Așa ai zis și data *trecută*! a completat Tesla.

– Știu. Și atunci era perfect.

Nick și Tesla s-au grăbit să ajungă în capul scărilor și l-au văzut pe unchiul lor mergând greoi mult în urmă.

– Țăăă, unchiule Newt, începu Nick, poate vrei să te miști puțin mai repede?!

Unchiul Newt a dat din mână calm.

– Mai am cel puțin cinci secunde să scap. Poate chiar șase. Mă rog, patru acum.

Copiii s-au retras în bucătărie, iar el i-a ajuns din urmă lent și liniștit.

– Doi, spuse el. Unu.

Nick, Tesla și unchiul Newt au rămas nemișcați o clipă, uitându-se unul la celălalt. Apoi s-a auzit un vuuuum care a zguduit toată casa.

– Vezi? spuse unchiul Newt. Aveam timp berechet.

A început să iasă fum din subsol și să miroasă a sute de plăcinte cu banane arse care au stat în soare la un târg de vară.

– Bleah, făcu unchiul Newt strâmbându-se și prinzându-se de nas. E mai rău ca de obicei. Haideti.

I-a condus pe copii spre curtea din spate și a lăsat ușa deschisă ca să iasă fumul afară în loc să umple casa. Evrika, pisica fără blană a unchiului Newt, a mers leneșă după ei, s-a ghemuit pe verandă și a început să-și curețe cenușa de pe fundul ridat și lipsit de păr.

Era o zi senină și caldă de vară, iar unul dintre vecinii unchiului Newt – un bătrân jovial căruia unchiul Newt îi spunea domnul Blackwell, deși pe el îl chema Jones – își cosea iarba din curtea de lângă ei. Domnul

Jones s-a oprit și și-a îndreptat ochelarii cu lentile foarte groase spre unchiul Newt, Nick și Tesla.

– Aveți nevoie să chem pompierii din nou? întrebă el.

– Nu, mulțumim, domnule Blackwell, răspunse unchiul Newt. E doar un amestec de banane plin cu gaz metan care reacționează la oxigen emanând mult dioxid de carbon și vapori de apă.

– Ah! făcu domnul Jones, dând din cap și zâmbind, în mod evident neînțelegând niciun cuvânt. Bine, atunci.

– Nu vă faceți griji pentru fum, spuse unchiul Newt. Probabil trece în vreo oră și ceva.

– O oră și ceva?, întrebă cineva.

Unchiul și cei doi copii se întoarseră și văzură altă vecină, Julie Casserly, care se holba la ei. Stătea aplecată lângă zidul casei și planta un nou set de petunii ca să le înlocuiască pe cele pe care unchiul Newt le distrusese cu două săptămâni înainte cu presupusa lui mașină de tuns iarba care mergea singură.

Julie a tușit melodramatic și a fluturat un fărâș de grădină în direcția fumului urât-mirositor care venea dinspre ușa din spate a casei unchiului Newt.

– Vă așteptați să suport *asta* o oră?!

– Sigur că nu, Julie, răspunse unchiul Newt. Poți oricând să intri înăuntru.

Julie a sărit în picioare și chiar asta a făcut. Dar ceva din felul în care a pufnit și s-a încruntat înainte să plece bocănind din picioare dădea indicii clare că nu pleca doar din cauza fumului.

– Pe cine crezi că sună? întrebă Tesla. Pompierii sau poliția?

– Ambele. Probabil și Pentagonul, și Casa Albă, spuse Nick.

Domnul Jones își reporni mașina de tuns iarba.

– Aș putea modifica mașina ca să tundă iarba pentru dumneavoastră, domnule Blackwell, zbieră unchiul Newt spre el.

Domnul Jones se mulțumi să dea din mână și să se întoarcă la tunsul ierbii. Știa bine că nu trebuia să-l lase pe unchiul Newt să se apropie de echipamentul lui.

– Mă rog, cred că e timpul pentru mâncare italiană, spuse unchiul Newt.

– Poftim? exclamă deodată Nick și Tesla.

Unchiul Newt a tras adânc în piept aerul plin de fum.

– Nu știu de voi, dar mie mi s-a făcut deodată poftă de vezuviul de pui de la Ranalli.

Nick și Tesla i-au făcut cu ochiul. Niciunul nu știa ce era ăla un vezuviu de pui, dar știau sigur că restaurantul italian Ranalli avea o pizza foarte bună.

– Să mergem, spuse Tesla.

Era duminică, ora zece dimineața – un moment în care prea puțini s-ar gândi la mâncare italienească. Dar dacă Nick și Tesla învățaseră ceva în cele două săptămâni de când se mutaseră la unchiul lor era că Newt nu era ca toți ceilalți oameni.

– Grozav, spuse unchiul Newt și își trase reverul halatului peste gură ca o mască. Turnați voi patru litri de ulei în mașină. Eu merg să iau babețica electrică. Vreau demult s-o testez într-un restaurant.

Și a pornit spre fumul gros care încă ieșea pe ușă. Tesla l-a prins de mâna dreaptă, iar Nick de stânga.

– Poate-ar fi mai bine să nu intri înapoi până nu poți vedea pe unde mergi, spuse Tesla.

– Și până nu poți respira, știi tu, adăugă Nick.

Unchiul Newt cugetă o vreme, iar Nick și Tesla se uitau la el cu emoții. Nu erau doar îngrijorați că s-ar putea asfixia, mai mult nu voiau să vină cu babețica electrică la restaurant – era un dispozitiv care trebuia să învețe sugarii să mănânce curat, eliberând un mic șoc electric de câte ori cădea vreo firimitură pe ea.

Unchiul Newt nu mânca deloc curat și era neplăcut să-l audă cum gemea pe tot parcursul mesei.

– Bine, atunci. Mergem fără electro-babețică, spuse el într-un final.

Apoi se uită în jos la Evrika și spuse:

– Tu rămâi.

Motanul se opri din curățatul propriului fund și porni agale spre petuniile lui Julie, arătând de parcă urma fie să le mănânce, fie să le fertilizeze.

– Haideți la Newtmobil! spuse unchiul.

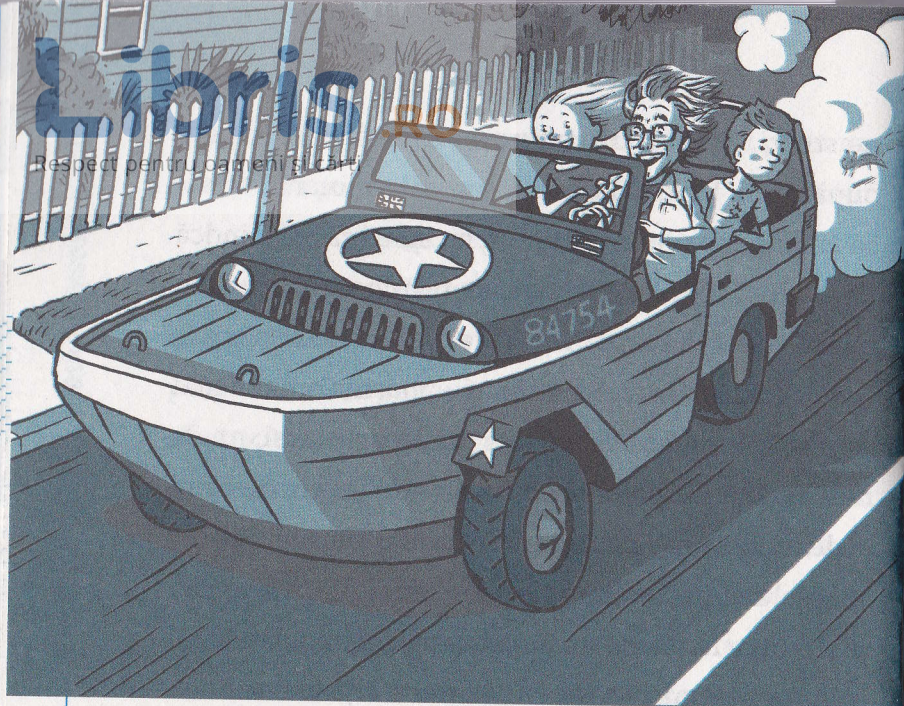

Newtmobilul era o monstruozitate verde și maro, adâncită ca o carie-n dinte, pe care unchiul Newt susținea că o construise combinând un Volvo stricat, un jeep de armată și o barcă. Când se târâia

pe străzi, Nick se uita mereu pe geamul din spate după câini. Unchiul Newt convertise motorul diesel să meargă pe ulei de gătit, nu pe benzină, și, fiindcă își lua uleiul de la localurile de fast-food – care erau bucuroase să-i scape cineva de uleiul folosit pe care ar fi trebuit să-l arunce singuri –, mașina emana mai degrabă un miros de cartofi prăjiți spre arși, nu de monoxid de carbon. De aceea nu era de mirare când vedeau în spatele mașinii vreun Collie sau Cocker spaniol sau Chihuahua alergând după ei, cu lesa târșind în urma lor și niciun stăpân în proximitate.

Azi nu era niciun câine, dar o veveriță foarte hotărâtă a ținut pasul cu ei aproape o stradă întreagă. Din fericire, probabil rămăsese în urmă și se întorsese la culesul de alune până a ajuns Newtmobilul la autostrada Pacific Coast, drumul național aglomerat care lega cartierul unchiului Newt de centrul orașului Half Moon Bay, California. Nick fusese îngrijorat că va trebui să coboare din mașină și să gonească veverița înainte să pună botul pe toba de eșapament și să-și găsească sfârșitul.

Astea erau genul de probleme pe care le avea cineva care locuia cu Newton Galileo Holt, adică unchiul Newt. Acasă, în Virginia, Nick nu avea niciun fel de probleme. (Sau cel puțin așa i se părea acum). Dar apoi părinții lui, amândoi oameni de știință angajați

ai Guvernului, au fost anunțați că sunt detașați în Uzbekistan ca să cerceteze irigarea boabelor de soia, iar Nick și Tesla au fost trimiși să petreacă vara în California, cu un unchi inventator excentric pe care de-abia îl cunoșteau.

Lui Nick nu-i plăcuseră niciodată boabele de soia. Acum le ura.

Existau însă niște avantaje când locuiai cu un om de știință trăsnit. Nick și sora lui aveau la rândul lor înclinații de oameni de știință trăsnii, așa că s-au simțit repede ca acasă în laboratorul de la subsol al unchiului lor. Dar asta nu compensa prietenii pe care nu-i vedeau cu lunile, nici casa de care le era dor, nici

mama și tatăl plecați pe cărări așa îndepărtate și izolate că nu aveau nici măcar linii telefonice.

Nick și Tesla nu mai auziseră vocile părinților lor din ziua când își luaseră rămas-bun, în urmă cu două săptămâni.

O pată rozalie s-a mișcat prin fața ochilor lui Nick, apoi a auzit vocea surorii sale:

– Sunați la 112. E în comă.

Nick a clipit și pata rozalie a prins contur. Tesla își mișca mâna prin fața lui. Parcaseră deja în fața restaurantului italian Ranalli, dar Nick rămăsese uitându-se în gol pe geamul din spate al Newtmobilului.

– Alooooo, spuse Tesla. E cineva acasă?

– Nu, răspunse Nick. Nu sunt acasă. Dar mi-aș dori să fiu.

Tesla lăsă mâna jos și îl privi înțelegător pe fratele ei. Ei îi ieșea mai bine să pară curajoasă în fața problemelor – de fapt, era mai curajoasă în general –, dar Nick știa că și ea era îngrijorată pentru părinții lor.

– Hei, uită-te la partea bună a lucrurilor. Suntem pe cale să mâncăm pizza la mic-dejun, glumi ea.

Nick se întoarse și ieși grăbit din mașină.

– Ei bine, zise, nu e chiar o parte bună așa de rea.

Dar de fapt era. Ranalli nu se deschisese încă. Dacă voiau pizza și pui vezuviu trebuiau să se întoarcă într-o oră.